

Učitel'ský sbor 1985/86

ŘEDITELKA : Věra Jurásková

ZÁSTUPCI ŘEDITELE : Jaroslav Tilsner
Ludmila Kadlecová

UČITELÉ:

1. - 4. postupný ročník :

I. A Věra Pichotová
I. B Věra Sedláková
I. C Milena Hrdinová

III. A Zdeňka Kolomazníková
III. B Libuše Vítková
III. C Radka Doubravová
III. D Jana Sedláková

II. A Margita Janá
II. B Marie Knápková
II. C Bronislava Pumaová
II. D Dana Vlčková

IV. A Zdena Tempířová
IV. B Božena Krnelová
IV. C Eva Hýblvá
IV. D Věra Dvořáková

5. - 8. postupný ročník :

V. A Marie Schindlarová M-PV
V. B Božena Talacková ČJ-VV
V. C Zbyněk Kráčmar F-M

VII. A Ludmila Švecová M-VV
VII. B Jan Zimmermann IV-Z
VII. C Jaroslava Štěpánková ČJ/HV

VI. A Věnceslava Brzobohatá F-M
VI. B Vlasta Korgerová PŘ-TV
VI. C Bohumila Pospíšilová D-ČJ
VI. D Blanka Veinlichová M-CH

VIII. A Jana Patková ČJ-R
VIII. B Jaroslav Chytil PŘ-TV
VIII. C Annetarie Holubová ČJ-R

Keřřídání učitelé:

1. Stanislava Melková
2. Zdeněk Panáček
3. Zdena Špačková
4. Bohuslava Švábová
5. Marie Opravilová

VIII.A

Jméno	Bydliště	Zvolený obor
Martin Antl	Dlouhá 50 Zábřeh	SPŠ elektrotechnická Mohelnice
Kamil Balcárek	Sokolská 276 Leština	strojník zemědělské výroby - Zábřeh
Petr Benk	ČSA 5 Zábřeh	SOU strojírenské - Uničov
Tomáš Bittner	Dlouhá 28 Zábřeh	teser - Přerov
Alexandr Harciník	Nerudova 2 Zábřeh	opravář zemědělských a lesnických strojů - Loštice
Jaroslav Hirsch	Dlouhá 39 Zábřeh	SZTŠ Šumperk - Těmnice
Miloš Hojgr	Okružní 317 Leština	obráběč kovů - NHKG Zábřeh
Daniel Hošek	Dlouhá 48 Zábřeh	mechanik elektronických zařízení Kutná Hora
Aleš Huf	Drozdov 27	zedník - Pozemní stavby Šumperk
Miloslav Kašík	28. října 2 Zábřeh	automechanik ČSAD - Šumperk
Tomáš Komenda	Kozinova 3 Zábřeh	prodáváč SOU - Šumperk
Vítězslav Komenda	Kozenského 137 Leština	zedník - SOU zemědělské Zábřeh
David Kunschner	Kozinova 3 Zábřeh	instalatér - Bruntál
David Magyár	Úzká 2 Zábřeh	gymnázium Šumperk
Kamil Mizerák	Okružní 312 Zábřeh	zedník - SOU zemědělské Zábřeh
Radek Šváb	Drozdov 96	zedník - OSP Šumperk
Leoš Zatloukal	Družstevní 11 Leština	strojník zemědělské výroby - Zábřeh
Jiřina Baráková	Krátká 10 Zábřeh	SPŠCH Dvůr Králové
Dana Czeková	U dráhy 43 Zábřeh	biochemik lékárenského průmyslu - Opocno
Jitka Goldmannová	Leninova 5 Zábřeh	SOU záhradnické Zábřeh
Iveta Jelínková	28. října 7 Zábřeh	kuchařka Jeseník
Karla a Rita Kalousovy	Žerotínov 8 Zábřeh	gymnázium Zábřeh
Jana Loučná	7. května 149 Leština	gymnázium Zábřeh
Jana Mertová	Drozdov 67	SZTŠ Šumperk - Těmnice
Iveta Marávková	Drozdov 80	kuchařka - Jeseník
Milena Němečková	Dlouhá 2b Zábřeh	gymnázium Zábřeh

Jméno	Bydliště	Zvolený obor
Magda Saékelová	Sokolské 200 Leština	SPŠ mlékárenská Krončpíž
Pavla Studená	Kozinova 3 Zábřeh	SPgŠ Píerov
Ivona Svačtinová	ČSA 8 Zábřeh	kuchařka - Jeseník
Jana Šaídlová	Dvořákova 14 Zábřeh	SPgŠ Píerov

VIII.

Jméno	Bydliště	Zvolený obor
Zbyněk Diblík	Hoštejn 58	SOU železniční Šumperk
Pavel Čamr	Svébohov 59	SaDZ Šumperk
Martin Jašek	A. Zápotockého 43 Zábřeh	prodávač SOU Šumperk
Roman Koutný	Svébohov 149	opravář zemědělských a lesnických strojů - Loštice
David Matyáš	Gottwaldova 5 Zábřeh	prodávač SOU Šumperk
Václav Mréček	Sokolaká 49 Zábřeh	kuchař-číšník - Šilheřovice
Martin Němec	ČSA 11/4 Zábřeh	SPŠE Mohelnice
Vladimír Odstrčil	Svébohov 143	opravář zemědělských a lesnických strojů - Loštice
Petr Pecháček	Svébohov 158	SOU železniční Olomouc
Jiří Plhák	Zvole 213	mechanik lesní výroby - Šternberk
Libor Polách	A. Zápotockého 44 Zábřeh	NMKG Zábřeh
Radek Přikryl	Kozinova 3 Zábřeh	SPŠE Mohelnice
Josef Sitta	28. října 7 Zábřeh	Pozemní stavby Šumperk
Jiří Saráka	Na výsluní 31 Zábřeh	SPŠS Šumperk
Viktor Šebesta	Rudé armády 10 Zábřeh	SPŠE Mohelnice
Tomáš Šlampa	Leninova 9 Zábřeh	gymnázium Zábřeh
Radek Vaňourek	ČSA 3 Zábřeh	SPŠE Mohelnice
Marcela Šlažková	Spojovací 156 Leština	ukrátkář - Olomouc
Miroslava Hoferová	Komenského 107 Leština	gymnázium Zábřeh
Anna Knápková	Hoštejn 75	přádelna Šumperk
Dana Lédrová	Hoštejn 92	gymnázium Zábřeh
Markéta Michalčíková	ČSA 6	gymnázium Zábřeh
Lydie Michálková	ČSA 7 Zábřeh	švadlena Prostějov
Renata Neumannová	ČSA 11/5 Zábřeh	prodávač - SOU Šumperk
Martina Pospíšilová	ČSA 3 Zábřeh	děmská krejčí - Bruntál
Pavla Socháňová	Na trávniku 29 Zábřeh	tkadlena - Šumperk
Renata Váslavská	Leninova 4 Zábřeh	prodávač - SOU Šumperk

Jméno	Bydliště	Zvolený obor
Milúše Ščuková	Leninova 2 Zábřeh	prodevač - SOU Šumperk
Pavčina Večeřová	Leninova 4 Zábřeh	sportovní gymnázium Brno

VIII. C

Jméno	Bydliště	Zvolený obor
Marek Brzobohatý	Leninova 4 Zábřeh	zeďník - SOU zemědělské Zábřeh
Stanislav Havlíček	Křižanov	automechanik
Milan Jedelský	Nemilská 31 Zábřeh	pokrývač
Jiří Krzela	Leština 309	SOU mech. automatizační techniky
Milan Kubelka	ČSA Zábřeh	slévač
Pavel Kvapil	Obránců míru 24 Zábřeh	obráběč kovů
Petr Matoušek	Křižkovského 5 Zábřeh	
Stanislav Meixner	Žižkova 31 Zábřeh	SÚŠV Nitro
Ladislav Nevrlý	Jana Welzla 1 Zábřeh	mechanik důlních vozů
Pavel Šertler	Dlouhá 34 Zábřeh	traktorista - mechanikátor
Petr Večeř	Drozdov	obráběč kovů
Pavel Zachař	Gottwaldova 5 Zábřeh	horník
Pokorný Zmeškal	Boženy Němcové Zábřeh	řezník uzenář
Martina Brzobohatá	Leninova 4 Zábřeh	prádlana - Perla Zábřeh
Iveta Buňková	A. Zápotockého 9 Zábřeh	lénské krejčí
Pavla Drozdová	Nerudova 3a Zábřeh	prádlana - Perla Zábřeh
Kateřina Kaláčnová	Hynčina 139	SPgŠ Píseň
Jiřina Kvašnicová	Hynčina 1	SPgŠ Mohelnice
Jitka Opravilová	Sokolská 86 Leština	SEŠ Mohelnice
Irena Pavlíková	A. Zápotockého 24 Zábřeh	prádlana - Perla Zábřeh
Jana Smetanová	Křižanov 38	biochemička
Jva Sarčková	Hrabová 183	prečavačka
Štěpánka Soukupová	A. Zápotockého 4 Zábřeh	gymnázium Zábřeh
Pavla Šimáčková	Bezručova 1 Zábřeh	SEŠ Mohelnice
Jana Žáková	Leština 116	SEŠ Mohelnice

Vážená soudružko učitelko, soudruzí učitelé, milí rodiče,
spolužáci, kamarádi!

Dnes se mi dostalo milého, ale ne snadného úkolu. Dovoďte mi tedy, abych vás, ale také zástupce rodičovského sdružení rady, v aule naší školy co nejraději přivítala na slavnostním shromáždění, které spolu se soudružky učitelí zorganizovaly třídní samosprávy 8. tříd.

Zádnému z nás jistě nepříklo, že už se přiblížil konec školního roku a pro nás také konec školní docházky na tuto školu. Každým rokem jsme se na tento okamžik těšili, počítali jsme, kolik dní nám ještě zbývá do krásných, slunných prázdnin, jak dlouho ještě bude trvat, než vyběhneme ze školy v ruce vysvědčení, které se nám stane odměnou za celoroční drinu...

Je tomu tak i letos, až na tu skutečnost, že my budeme odcházet ze školy s jiným pocitem než naši mladší spolužáci, kteří prostě vyběhnou usměvem a s tím, že se tady za dva měsíce opět všichni sejdou. Pro nás už neplatí - 1. září ahoj, školo - protože my se prostě rozběhneme každý úplně jinam.

Nastala tedy vhodná chvíle, abychom si zavzpomínali na naše školní začátky, na první úspěchy, první kamarády, na nezké chvíle, které nám škola a samozřejmě naše kolektivy takové, jaké jsme si je sami vytvářeli, daly.

Jenže všichni moc dobře víme, že každá věc má také svou etinnou stránku, a tak se nám určitě vybaví i chvíle neúspěchů, ať prvních nebo těch posledních, nepříjemností a připomenou se nám chvíle, okamžiky, kdy jsme se s některými předměty doslova museli prát, abychom je zvládli tak, jak jsme si přáli, a kolikrát se to ani nepodařilo.

Některým jednotlivcům, a nejen jim, se určitě vkrade vzpomínka na ne zrovna příjemnou dobu "své přemýšlovky" kolektivem. Jenže spolužáci jsou spolužáci a ti vyžadují své...

Dnes je také na místě, abychom vyslovili poděkování našim soudružkám učitelkám a soudružkám učitelkám za všechno, čemu nás naučili, co nám dali nebo chtěli dát, za to, že nás náležitě vyzbrojili do světa a úspěšně přivedli až k přijímacím zkouškám, protože ani oni to s námi, stejně jako my s nimi, vždy tak lehké neměli.

Poděkování si jistě zaslouží také soudružky vychovatelky, které o nás pečovaly ještě v době docházky do školní družiny, a všichni pracovníci a zaměstnanci školy, kteří se starali o naše pohodlí.

Těm všem bych také ráda popřála hodně štěstí, zdraví a chuti do další práce s dětmi a nam mnoho úspěchů v dalším studiu na středních školách i v odborných oborech a mnoho štěstí při hledání svých míst v nových kolektivech.

Věříme, že naše slavnostní rozlučovací odpoledne bude příjemnou tečkou za osmi roky, které jsme na této škole strávili, a tak, jako si budeme povídat dnes, si určitě všichni rádi společně povykládáme za pět, deset, patnáct či více let, až se...

K. Kalousová, 8. A

Vážená soudružko ředitelko, soudruzí učitelé,
milí rodiče a žáci!

Vítám vás na dnešním shromáždění žáků osmých ročníků. Sešli jsme se, abychom se společně rozloučili se školou, ale také abychom si společně připomněli veselé i vážné chvíle, které jsme zde prožili.

Dalo by se říct, že právě před osmi lety jsme poprvé vkročili do této budovy, celí vystrašení a zároveň zvědaví, co všechno nás tady čeká. Začali jsme se učit základním věcem a netrvalo dlouho, naučili jsme se číst a psát. Čas utíkal a my jsme byli čím dál chytřejší, aniž bychom si to uvědomovali. Poznávali jsme nové kamarády, učitele, a kterými jsme strávili celých osm let. Od páté třídy jsme každým rokem jezdili na výlet, kde jsme se vzájemně více poznali. Sem patří i lyžařský výcvik v sedmé třídě v Herolticích, kde se mnozí zdokonalili v lyžování. Za osm let školní docházky jsme prošli dlouhým vývojem, vzájemně jsme vychovávali jeden druhého, učili jsme se správnému chování. Získali jsme řadu poznatků a vědomostí, jak z českého jazyka, matematiky, tak z dějepisu, zeměpisu a ostatních předmětů. K tomu přispěly i různé scutěže a besedy, kterých jsme se zúčastnili. Uteklo to rychle. Člověk si až teprve teď uvědomí, že to, co jsme tady společně prožili, třebaže i smutné okamžiky, stálo za to.

Nadešla chvíle kdy se musíme všichni rozloučit. Každý z nás se teď vydá jiným směrem. Čeká nás ještě spousta věcí, kterým se musíme naučit, abychom pochopili, co je dobré a co zlé. Při této příležitosti bych chtěla za všechny poděkovat učitelům, kteří nás mnoha věcmi naučili a snažili se nám dát co nejvíce vědomostí do života, za veškerou jejich snahu, námahu, trpělivost, obětavost a péči, kterou nám věnovali. Nemáme ale zapomenout poděkovat i ostatním pracovníkům této školy, ať jsou to soudružky vychovatelky, uklízečky nebo kuchařky, kteří svou prací přispívali k tomu, aby se nám tu líbilo. Přeji nám všem hodně úspěchů v dalším životě a věřím, že se se nějaký čas opět všichni setkáme.

Pavla Studená
VIII.A

Začátkem 5. třídy jsme se přihlásili do pěveckého souboru Slavík, který do dnes vede s. uč. Jaroslava Štěpánková.

Začali jsme se scházet v naší hudebně každou středu od 13 do 15 hodin. Naše hodiny vždy začínaly a začínají rozezpíváním.

Každý rok asi v polovině dubna se zúčastňujeme okresní soutěže "Zlatá lyra" a tomu je podřízena celá naše práce. Tehdy jsme chtěli ve třetí kategorii získat alespoň bronzové místo. Mezi naše největší soupeře patřil sbor z Mohelnice a Řetízak z České Vsi. Společně s nimi jsme nakonec získali zlaté pásmo.

V roce 1982 začal také pracovat náš přípravný sbor. Byly do něj vybírány děti z 1.-4. ročníků, budoucí členové Slavíka.

Letošní rok byl plný dřiny. Koncem prosince nás soudruška učitelka Štěpánková oznámila, že máme možnost zpívat na okresní soutěži "Pisně přátelství" v Javorníku. Souhlasili jsme a slibili, že budeme pilní jako včelíčky. K hodinám ve středu přibýly v pátek s klavírem. Po vystoupení jsme všichni trauili strachem a netrpělivostí. Nikdo z nás nevěřil svým uším, když jsme slyšeli, že jsme porazili Řetízak a že do krajského kola postupuje sbor Slavík.

Krajské kolo se konalo 8. března v Ostravě. Stanovené datum se rychle blížilo, a proto jsme se snažili ze všech sil. Do Ostravy jsme se moc těšili, ale měli jsme velkou smůlu. Naše klavíristka soudruška učitelka Kučerová si zlomila ruku a my se s Ostravou ponalu loučili. Naštěstí našla za sebe náhradu, s. Ševčíkovou z LŠÚ. Když jsme dopívali písničku Metra telegram /nacvičovali jsme jí 4 roky/, celý sál stičl a my jsme byli šťastni. Doma jsme odjížděli veselé, vždyť jsme získali stříbrné pásmo.

A byl duben. To znamenalo, že se blíží "Zlatá lyra". Svojí repertoár jsme trochu upravili. Posluchači byli nadšení. My také. Získali jsme první místo a s. uč. Štěpánková byla udělena cena za citlivý dirigentský výkon.

Největší radost nám udělalo pozvání Motýlově sboru na společný koncert 4. 5. 1986. Tento sbor patří mezi nejlepší v republice. Jejich písní jsme rádi přijali. Vždyť zpívat s nimi je pro obyčejný školní sbor velká čest!

Jinak vystupujeme na školních oslavách, schůzích, koncertech, prostě všude, kde je třeba. Za čtyři roky jsme udělali veliký kus práce. Dnes sbor Slavík i s přípravným sborem navštěvuje téměř 100 dětí.

Letos se s naším sborem rozloučíme. Bude se nám stýskat po dobrém kolektivu, pěkných písničkách a po slavnostní atmosféře při našich vystoupeních.

Pro každého žáka je školní docházka povinná. Ovšem nesmíme zapomenout na zájmovou činnost, která sice není povinná, ale je důležitá. Každým rokem se u nás na škole pořádá mnoho soutěží. Ty jsou zaměřeny na různé obory, aby si žáci mohli vybrat podle svých schopností a zájmů.

Od 5. třídy jsme se účastnili všech školních soutěží; výsledky byly dobré. Soutěží bylo tolik, že kdybych vás měla seznámit se všemi, nestačil by mi čas ani papír.

Olympiády z českého jazyka se zúčastnilo 10 žáků: Rita Kalousová, Magda Smékalová, Milena Němečková, Jana Šmídová, Jana Loučná, Pavla Studená, Jaroslav Hirsch, Martin Antl, David Magyar. Kája Kalousová reprezentovala naši školu v okresním kole olympiády, které se konalo v Šumperku. Do olympiády z ruského jazyka byl přihlášen pětičlenný kolektiv děvčat: Milena Němečková, Magda Smékalová, Jana Loučná, Pavla Studená a Jana Mertová. Toto družstvo úspěšně zdelalo úskalí dlouhých textů a dobře se umístilo.

I v tomto roce zastupovalo osm žáků naši třídu ve školním kole biologické olympiády, které se účastníme už tři roky - tedy od 5. třídy. Jsou to: Rita Kalousová, Jana Loučná, Magda Smékalová, Jiřina Baráková, Dana Czeková, Pavla Studená, Jana Šmídová a Kája Kalousová, z nichž poslední tři žákyně postoupily do okresního kola.

V soutěži z historie tělovýchovy nás zastupoval Tomáš Komenda, který postoupil do oblastního kola.

Přednes Jany Loučné a Jany Šmídové zajistil postup do dalšího kola soutěže v recitaci.

Také v literární soutěži "Děti, mír a umění" jsme měli své zastupce. Postup do okresního kola nám zajistila Jana Šmídová a Milena Němečková.

Celá třída se zúčastnila dopravní soutěže. Nejlepších výsledků dosáhly Iveta Jelínková, Dana Czeková a Jitka Goldmannová.

Nesmíme zapomenout ani na orientační běh a branný závod "Partizánský samopal".

Ve sportovních soutěžích vybojovali Dana Czeková, Jana Loučná, Tomáš Bittner, Tomáš Komenda, Jaroslav Hirsch a Alexandr Harciník 1. místo v soutěži zábrežských škol a postoupili do okresního kola.

Největšího úspěchu dosáhly dívky Jana Šmídová, Ivona Svačinová, Kája Kalousová, Rita Kalousová, Jiřina Baráková, Dana Czeková a Jitka Goldmannová v soutěži "Frákinův památník", kde postoupily až do krajského kola a umístily se na 3. místě!

Za všechny dosažené výsledky patří dík učitelům, pionýrským vedoucím, rodičům a samozřejmě naší třídní učitelce soudušce Pačkové. Ti všichni nás připravovali na tyto soutěže, které nás pomohou při dalším studiu i v životě.

Viktor Šebesta, 8.B - Soutěže v 8.B

Hajakovský řekl: "Když se sám nepochvám, kdo mě pochválí?" Myslí si, že naše třída v soutěžích sportovních, matematických, fyzikálních a jiných je ze všech "osmiček" nejaktivnější, i když se jí to upírá.

Například: Jirka Smrčka se dbatal ve fyzikální olympiádě až do krajského kola. Nesmím zapomenout na Mirku Hoferovou, Tomáše Šlampa, kteří se zúčastnili olympiád z matematiky, českého jazyka a fyziky s dobrými výsledky.

V naší třídě máme i nadějného "literáta" Martina Jaška, který se zúčastnil literární soutěže, velmi nadějnou výtvarnicí Marcelu Blažkovou, jejíž výtvarná práce postoupila do celostátního kola. Nemohu zapomenout na dopravní soutěž, kterou s úspěchem absolvoval David Matyáš.

V soutěžích zaměřených na sport má naše třída obzvlášť dobré výsledky; hlavně v atletice se objevují pořád stejná jména těch starých dobrých oštvců, na které se náš soukruh třídní může ve všem obrátit, kteří vždy a vše ochotně splní. Jsou to: Martin Némec, Viktor Šebesta a Zbyněk Diblík; v přespolním běhu k těmto jménům přibyla jména: Václav Mráček, Jirí Plhák, Martina Pospíšilová, Miluše Ščuková, Lydie Michálková a Pavla Sechánová.

Velmi dobře reprezentují naši třídu i naše město Pavlína Večerová a Markéta Michálčáková.

Závěrem mohu jen napsat: NAŠE TŘÍDA - to je třída!

Od páté do osmé třídy jsme zažili mnoho zajímavých sportovních akcí. Na některé jsme již zapomněli, ale na ty nejzajímavější si z nás v vzpomene. V žádné soutěži nechýběla bojovnost a tak to má být.

PÁTÁ TŘÍDA

Nejživěji nám v paměti utkvěl orientační běh pětičlenných hlídek chlapců a dívek. Děvčata ve složení M. Brzobohatá, J. Opravilová, K. Kálmánová, J. Kvašnicová, J. Smetanová se zasloužila o získání 3. místa. Chlapci L. Nevrlému, S. Meixnerovi, P. Kvapilu, P. Šertlerovi a M. Jedelskému se nepodařilo získat přední místo. V akci o Partyzánský samopal získala 1. místo skupina děvčat ve složení M. Brzobohatá, P. Drozdová a I. Pavlíková. Aby obdrželi diplomy s dobrým umístěním, museli se pečlivě připravovat. Jak staré přísloví praví: "bez práce nejsou koláče".

ŠESTÁ TŘÍDA

Velký zájem byl o soutěž v orientačním běhu; promítlo se to i v konečném umístění hlídek M. Brzobohatá, P. Drozdová, K. Kálmánová, I. Pavlíková a J. Smetanová zabojovaly a obsadily 1. místo. Děvčata dokázala, že zájem o soutěž je velice důležitý.

SEDMÁ TŘÍDA

Mezi zajímavé akce také patří soutěž o Partyzánský samopal. M. Brzobohatá, P. ZACHAR, J. Krnela, S. Meixner v silné konkurenci vybojovali 1. místo. Adivky ve stejné soutěži ve složení M. Brzobohatá, K. Kálmánová a P. Šimáčková získaly 2. místo. V soutěži, kde bylo kromě seznámit se soutěžící s našimi hračky, zásky, dřevinami atd., reprezentovali naši třídu J. Opravilová a J. Záková. Myslí si, že ani v tomto roce nebyla nouze o zářavé sportovní zápalení.

OSMÁ TŘÍDA

V podobné soutěži o hračky a zásky naši třídu zastupovaly M. Brzobohatá a P. Drozdová. Samozřejmě také chlapci L. Nevrlý a P. Kvapil. O běh Rudého práva nebyl moc velký zájem. Po velkém váhání nás zastupovali M. Brzobohatá, S. Meixner a I. Buňková. Konec školního roku proběhl v Zábřeze oblastní kole lehkotletických soutěží. Naši školu a třídu reprezentovali:

- J. Krnela - běhal 1500m
- P. Šertler - běhal 1500m
- M. Brzobohatá - "házel" kouli a skácala do výšky

Družstva starších žáků i starších žákyn naší školy získala 1. místo. Soutěže jsou různé a různé byly i výsledky. Vždy jsme se ale řídili známým olympijským heslem:

NEJÍ DŮLEŽITÉ VYHRÁT, ALE ZŮCASTNIT SE

V hodinách českého jazyka jsme nacházeli poučení i zábavu. Při kluvnici jsme se dověděli vždy něco nového o našem jazyce, o různých zajímavostech češtiny. Postrachem pro mnohé z nás však byly diktáty. Ne vždy se nám podařilo vyrovnat se s úskalími, která jsme si v hodinách snažili vstípat do paměti. Je sice pravda, že některým z nás se při psaní diktátů dařilo, ale i tak byla v každém malá dušička.

Oddech jsme nacházeli při literatuře, kdy jsme poznávali naše národní buditele, básníky a spisovatele, četli jejich básně a povídky. Nejednu z básní jsme se museli naučit z paměti. Běda, když někdo zapomněl! To pak třídou létaly pětky jedna za druhou. Kdo ji dostal, musel se necnat vyvolat znovu. Je zajímavé, že tito žáci potom dostávali jedničky a dvojky. Nemohli se připravovat hned napoprvé?

Hodiny slohu byly pro nás největším utrpením. Hlavně když jsme psali písemné práce. Ty se dařily někdy více, někdy méně. Slohová cvičení nás také činila potíže, většinou nám jejich řešení "šlo jak psovi pastva".

Na škole byly pořádány různé soutěže, například recitační nebo olympiáda z českého jazyka. Občas jsme měli zástupce i v okresním kole.

I když naše úspěchy v českém jazyce nebyly vždy nejlepší, myslím, že jsme jej měli všichni rádi a že na hodiny strávené se spolužačkou učitelkou Holubovou budeme vzpomínat jen v dobrém.

T. Šlampa, 8. B

Z e m ě p i s

Zeměpis je naší "nejoblíbenější" hodinou z celého vyučování. Rozkládá se v našem rozvrhu na prvním a posledním řádku. To znamená, že v pondělí a v pátek je v naší třídě největší rozruch. Každý se učí, vylouká do hlavy průmysl měst, těžbu nerostného bohatství, hrady a zámky. Jakmile však zazvoní, všichni usednou na svá místa a s hrůzou vyčkávají, až se otevřou dveře a do třídy vstoupí všemi obávaná soudružka učitelka Špačková. Usedne za učitelský stůl, zapíše do třídní knihy a pomalu otvírá svůj blok. To je potom ve třídě takový klid, že kdyby na zem spadl špendlík, tak by asi polovina z nás ohluchla. A do toho ticha se náhle ozve věta: "A k tabuli přispěchá.." Všichni jsou najednou tak mali, že je není za levicemi ani trochu vidět. Hodina zeměpisu plyne velmi pomalu a známka, která se objeví v žákovské knížce, kazí nejen její vzhled, ale i dobrou náladu v kruhu rodinném..

Soudružka učitelka nám tvrdí, že se neučíme, ale to nám křivdí. My jsme jenom zeměpisně poněkud nenadaná třída. Tak například - jedna z našich nejnedanějších žákyň na otázku: Jaké znáš lidské rasy? odpověděla: "Ovce, koně, velbloudi." A takových příhod bylo v těchto hodinách nemálo.

Někteří, a je jich hodně, mají na zeměpis "vřelé" vzpomínky, a proto si myslím, že na tento předmět a naši soudružku učitelku budeme dlouho vzpomínat.

Jiří Smrčka, 8.B

P ř í r o d o p i s

Země zvenku každý zná,
ale jak v jádru vypadá,
to nás učí přírodopis.
Do toho se učit musíš!
Jak se utvářela země,
v přírodopisu uvidíš.
Z čeho se skládá kůra zemská?
To bereme zrovna dneska.
Co jsou to geologické děje?
Inu to, co se v zemi děje.
Proč se země začne třást,
v přírodopisu musíš znát.
Když se pilně učíme,
o zemi mnoho umíme.

Š. Soukupová, J. Žáková, 8.C

F y z i k a a „M y”

Po tři roky jsme se seznamovali s fyzikou a fyzikálními jevy. Prošli jsme dlouhou řadu kapitol.

Již v šesté třídě jsme se učili rozeznávat látky plynné, pevné, kapalně. Učili jsme se, co je to magnet a co v okolí něho vzniká. Později došlo i na Braunův pohyb.

V sedmé třídě jsme se počali potýkat s Archimédem a jeho zákonem. Se vzorečky o tlaku, práci, hydrostatické vztlakové síle...

V osmém ročníku nás uvítala „e n e r g i e” a to s otevřenou naručí. Začali jsme s znovu potit nad vzorečky mechanické práce, tepla, výkonu... Dostali jsme se až k tomu, jak zvýšit teplotu tělesa. K tomu byli používáni jako pokusní králíci často také naši spolužáci. Od zvýšené teploty tělesa jsme se dopídili ke změnám soupenství látek a po spalovací motory, a zde byl, jak se lidově pravi, kámen úrazu. Kluci automaticky zvládali, že je to dvoutakt a čtyřtakt, ale s námi děvčaty to bylo horší. Avšak nezoufaly jsme. Vždyť, když se chce, všechno jde. Půlrok se přehoupí a nastal další tvrdý boj s fyzikou. Byl to boj s elektrickou. A zase zde „p l e v a l a” děvčata. Kluci, často zasvěceni svými otcí, hravě sestavovali elektrické obvody. Časem jsme se to naučily i my, a znovu jsme se zakousli do nových kapitol, které zahrnovaly elektromagnetické jevy, střídavý a stejnosměrný proud a jadernou energii.

Na hodiny fyziky velmi rádi vzpomínáme a nikdy nespomeneme, co nás soumrak učitel Kráčmar a soudružka učitelka Erzobonstá naučili.

Pavla Hrnčíková

P.C.

Každého dne se něco končí...

Je úplně normální, že čas běží, lidé se mění... Každým rokem se 8. třídy rozloučí a každým rokem přijdou noví žáci... A teď přišla řada na nás...

Bliží se konec školního roku, posledního na základní škole, a to je čas, kdy se budeme muset rozloučit nejen se školou, učiteli, ale rozejít se také jako kolektiv. Samozřejmě, že si každý z nás bude hledat místo zase v jiném. A právě tato skutečnost přímo vybízí zamyslet se nad tím, jaký byl ten náš kolektiv - třída B.A. Jaký? Je to opravdu zajímavé vrátit se o nějaký ten čas zpět, do 5. ročníku, kdy vlastně takový opravdový kolektiv vzniká, do počátku.

Na začátku září jsme byli vlastně takové dvě hromádky: jedna zábřežská, do které patřili i žáci z Drozdova, a druhá, ta nová, leštinácká. Vzájemně jsme se prohlíželi - kluci, holky i soudružka. Postupně jsme se oúkali a později maozi vystrčili i růžky.

6. třída uběhla rychle ve vzájemném pochopení a v kolektivu, kde jsme se v podstatě mohli spolehnout jeden na druhého, naše třída, až na malé výjimky, táhla za jeden provaz. Byli jsme k sobě kritičtí, a to bylo správné. Výsledkem bylo, že jsme mohli většinu problémů řešit společně. Příjemnou tečkou za uplynulým školním rokem byl veselý dvoudenní výlet do Ježeniků.

V 7. ročníku nás zastihla nejen spartakiáda, do jejíhož navrhování se většina z nás vrhla s chutí a elánem, ale v plné míře také puberta. Naši páni kluci se stali důležitými, což se projevilo také na lyžařském výcviku, který, jen tak mimochodem, skončil bez vážnějšího tělesného zranění, ale zároveň přispěl k dalšímu poznání a sblížení s třídou C. Tentokrát za uplynulým školním rokem nenásledovala žádná tečka ve formě výletu, to ta spartakiáda, muselo nám postačit ocenění naší celoroční práce vepsané na vysvědčení.

Školní rok 1985/86 byl posledním rokem našeho působení na škole. Stali jsme se "starými mazáky", prostě osmička! Oslovení "děcka" mužské poloviny třídy už pomalu, ale jistě nestačilo. Proč taky? Vždyť "mládeži" je zvucnější a snad by dokonce uvítali, kdybychom jim vykaly. Kolektiv byl něčím malinko narušen. Možná to byl vyšší stupeň puberty, protože třída se začala skupinkovat mezi děvčaty i mezi kluky a společné řešení některých třídních úkolů bylo takřka nemožné, možná to byl životně důležitý úkol, s kterým je 8. ročník především spojen a ke kterému jsme se všichni postavili zodpovědně. Pocit napětí nervozity a snaha o co nejlepší prospěch a chování pak byly vystřídány pocitem radosti z přijetí do zvoleného oboru.

Po výletě do jižních Čech a posledním vysvědčení, které nás ještě čeká, se rozběhneme každý jinam a náš kolektiv se rozpadne. Máme na co vzpomínat, prožili jsme společně kousinek života, chvíle plné snů, radosti, porozumění i trochu pláče a překvapení. Na kamarády, na dobré kamarády se určitě nezapomíná a my věříme, že se za X let všichni rádi setkáme.

K. Kalousová, R. Kalousová, P. Studená,
J. Šnidrová

Volba povolání

Jaké zvolit povolání? To je otázka, která pronásleduje všechny žáky základních škol. Ale co s odpovědí? Krčit rameny a utíkat před ní se dá jen do určité doby...

Pak je nutné konečné rozhodnutí, které my jako žáci osmé třídy máme již za sebou, a mohu říct, že jsem si pořádně oddechla a určitě jsem nebyla sama. Vždyť celé to období, které končí, až když držíte v ruce listinu o konečném rozhodnutí přijímacího řízení, žijete v jakémsi vnitřním napětí.

Ale pokusme se nyní zamyslet nad otázkou budoucího povolání ještě jednou-zpětně.

Rozhodně to není žádná jednoduchá minutová záležitost, ale právě naopak věc, která si žádá důkladné svážení a promyšlení. Proto je nutné a důležité rozhodnout se svobodně, podle možností, zásad a hlavně svých zájmů. Je to vlastně první velký závažnější úkol, před který jsme postaveni. Vždyť na konečném rozhodnutí je závislý celý náš budoucí život. Jenže v našem věku je těžké rozhodnutí "na celý život", nemáme vlastně žádné zkušenosti a nedoveďeme ještě dost dobře zvážit, jestli právě to, co jsme si nyní vybrali, zůstane našim "jediny" povoláním, jestli ho později nezastihne jiné, které nám bude bližší, bude pro nás zajímavější, přitažlivější. To je jeden z více problémů, který před námi vyvstane. Nejsme si jisti. Pak se obracíme o pomoc a o radu k rodičům. Ale poradit a rozhodnout - to pozor! To jsou slova, která se od sebe v zásadě významově liší. Určitě každý z vás uzná, že je doslova nesmyslné volit povolání jenom podle přání rodičů, kteří si vždycky pro své děti přejí jen to nejlepší, aby se nenašřely, neuzarmovaly, seděly v teple a ještě za to braly pěkné peníze, a úplně zapominat na vlastní osobu, na vlastní přání. Nejlépe je na tom ten z nás, kdo má přesnou představu o tom, co by rád dělal, a pevně odhodláni, že svou práci, práci a opravdovým zájmem svého cíle práce jen dosáhne. A srovnáme-li oba přístupy k otázce volby povolání - jsou různé. A různé bude i počinání takových osob v práci. Člověk, za kterého více či méně rozhodli rodiče, se bude ke svým pracovním povinnostem stavět nezodpovědně, nebude je plnit, nebude mít ze své práce radost, těžko bude dosahovat nějakých větších pracovních úspěchů a nakonec se dost dobře může stát, že svou práci opouští. Naopak ten, co si zvolil cestu sám, bude spokojeným a spolehlivým pracovníkem.

A já si myslím, že je to tak správné. I já bych jednou chtěla chodit do práce s radostí, s chutí a ne proto, že se musím něčím živit, že musím vydělávat peníze, že jsem povinná pracovat.

A podle toho jsem si také svobodně, samozřejmě za souhlasu rodičů a s ohledem na prospěch, chování a zájem, vybrala směr svého budoucího povolání. Ale ne každému to vyjde, zvláště pak, jde-li o jedinou školu v republice. Přestože jsem talentově i přijímací zkoušky vykonala, přijata jsem nebyla. Někteří snad namítne - a tím se dalo počítat. Jistě, jenže každý do poslední chvíle doufá a věří...

A vezmu-li to tak nebo tak, při čemž nikoho nenutím, aby v tomto směru uvažoval stejně jako já, pořád je lepší něco zkusit, než to předem vzdát. Protože jsem po nepřijetí přihlášena ke studiu na gymnázium, čas odpovědi na otázku budoucího povolání se posouvá...

Záleží už opravdu jenom na mně, jestli se budu zvolenému oboru věnovat v povolání, třeba v trochu jiné podobě, nebo ve volném čase.

Takže, dovolím-li si to shrnout, je důležité při volbě povolání přihlížet k možnostem, které jsou dány vlastními prospěchem a chováním, k zálibám a koníčkům, k radě rodičů, ale myslet také na svůj zdravotní vztah stav.

A do toho kapka štěstí a je všechno v pořádku!

Svět je zrcadlo. Mraďte se do něho, a bude se na vás taky mračit.
Zasmějte se, a bude vám veselým a laskavým společníkem.

/THACKERAY/

Po přečtení tohoto citátu mě napadla otázka, jak dnes vlastně lidé žijí? Zamýšlejí se občas nad sebou, nad svým chováním a jednáním? Domnívám se, že většina z nich se nad sebou zamýšlela, a když ne zrovna nad sebou, tak nad někým jiným. Jestli to bylo k něčemu dobré a jestli se nějak změnili k lepšímu, to musí nakonec posoudit sami. Připouštím, že sebekritika, měli být pravdivá, není lehká. Vždyť to, jestli každý den prožívám spokojeně anebo se špatnou náladou, to záleží především na mně. Jestliže si člověk dělá z každé maličkosti starosti a všechno si moc zabírá, nebo naopak své povinnosti vůbec neplní a není na něho spolehnutí, pak poště toho tráví dny. Když se ale člověk umí s každým svým úkolem lehce a hlavně s úsměvem vypořádat, snadno si svým chováním získá přátele, pak se mu zdá každý den veselejší a většinu svého času stráví v dobré náladě. A proto záleží na každém člověku, jak věci přijímá, jak žije.

PAVLA ŠTUDENÁ 24

Člověk se podobá zlomku, v němž čitatel je to, co je doopravdy, a jmenovatel to, co si o sobě myslí. Čím je jmenovatel větší, tím menší je zlomek.
/Tolstoj/

"Člověka soudíme ne podle toho, co o sobě říká nebo co si o sobě myslí, ale podle toho, co dělá."
/Lenin/

Srovnajme oba názory, pokusme se zamyslet nad těmito výroky trochu hlouběji.

Že se vlastně neliší? Já bych řekla-omyli!
Liší se ve způsobu vyjádření.

Protože Lenin, jako politik, mluvil stručně a jasně, řekl v podstatě toto: PŘI HLEDÁNÍ HODNOT ČLOVĚKA NEMÁME DÁT NA JEHO ŘEČI A NA TO, CO SI O SOBĚ MYSLÍ, ALE NA TO, JAK SE CHOVÁ.

Rozhodně s ním souhlasím a nechci tento názor nijak vyvracet, ale přečtu-li si pozorně řádky, v kterých vyjádřil skoro tutéž myšlenku Tolstoj, neubráním se tomu, že je přesnější. Snad je to tím, že jako spisovatel využil v plné míře přirovnání, a to právě z oblasti matematiky, vědy velice přesné, kde i mimo jiné praví: ZLOMEK NENÍ ZLOMKEM, JESTLIŽE SE JMENOVATEL ROVNÁ NULE!
A v tom to právě, alespoň podle mě, vězí.

Co pak člověk, který si nevěří, ne to či ono "ná", ale nedokáže přesvědčit sám sebe, může něco dokázat, v něčem se prosadit, něčeho dosáhnout?

Takže, vezmu-li to a shrnu, přičemž nikoho neputím, aby v tomto směru uvažoval stejně jako já, dojde k tomu, že je důležité mít v sobě správné množství sebevědomí/to znamená "myslet si", avšak ve smyslu věřit ve svoje kvality/, ale ani víc, ani méně, protože POZOR!, pak by z nás, alespoň z hlediska matematiky, byly nuly.
A to není žádná existence, nebo ano?

JANA ERBASTOVÁ

VIII-A

Hromadná doprava a cestující

Těžko bychom hledali člověka, který ještě nikdy nevyužil nějakého veřejného dopravního prostředku. Každý z nás už určitě cestoval vlekem, autobusem, tramvají nebo trolejbusem a některí i metrem, případně lodí či letadlem.

Jedním z předpokladů příjemného cestování ve veřejných dopravních prostředcích je také dobré chování všech cestujících. To samozřejmě neznamena, že bychom měli sedět na sedadlech jako přibití a ani nemrkat. Stačí když se budeme chovat přirozeně a nenuceně. Přistoupí-li starší muž nebo žena a není-li nikde volné místo, je slušností, aby je mladí lidé pustili sednout na své. Je však velká škoda, když někdo nabízené místo odmítne s tím, že postojí, protože takto nepřímou odrazuje všechny ty, kteří by vstali a své místo nabídli, aby to už nedělali. Člověk je totiž tvor od přírody lenivý, a proto také s radostí přijme nabízenou výmluvku, že dotyčný místo stejně odmítne, a tak se potrubě ani neptá, přivře oči a dělá, že spí.

Při cestování je důležité dbát na svoji bezpečnost, ale také na bezpečnost všech spolucestujících. Proto se snažíme vystupovat a vystupovat ukázněně, nestrkáme se a dáváme pozor, jestli se dveře rovnou nezavírají, aby nám nebo případně někomu jinému nebyla přiskřípnuta hlava, či jiná část těla. Myslí si, že i řidiči by mohli více přispět k bezpečnosti cestování už jen tím, kdyby plnili to, co mají napsáno nad hlavami: "Nemluvte za jízdy a řidičem" a "Kouření zakázáno". Jsou i řidiči, kteří si suverénně během jízdy zapálí a také se s kdekým vybavují.

Mnohdy se setkáváme s tím, že okna a sedadla v autobusech jsou zprašovaná a držadla upatlaná - tedy by snad mohli něco udělat ČSAD - třeba autobusy občas umýt (aspoň dvakrát do roka). Některé autobusy totiž vypadají tak, jako by vozu znely jen v podobě deště. Něco jiného ovšem je, když si v dopravním prostředku sedneme na žvýkačkovou gumu. Tady nezbývá nic jiného, než si zapamatovat na adresu těch cestujících, kteří nevědí, že žvýkačka patří buď do pusy nebo do odpadkového koše.

Největší chyba bývá vždycky v nás, cestujících. Proto se musíme snažit svým dobrým chováním a udržováním čistoty a pořádku v dopravních prostředcích přispět ke spokojenosti všech cestujících, tedy i své.

Moje nejoblíbenější místo

Ty můj pe loučku! Ani nevíš, jak jsem ráda, že jsi. Jsem pyšná, že tě znám, že pro mou radost i pro radost ostatních vyrůstáš do krásy, kterou ti ze tří stran od ruchu, křiku dětí i hlasů tranzistorových rádií, zaznívajících z neďaleké kolonie zahrádek, chrání tví urostlí strážci, jehličnaté a listnaté stromy. K tvým ochráncům patří i pole s doširoka otevřenou náručí. I když tě, paloučku, mám blízko, vždy se na tebe těším. Každé přivítání je jiné. V létě i v zimě.

V létě už z dálky slyším tvůj krásný hlas, když si s teplým letním větrem šeptají stébla trávy a ke tvé písničce si notuje lesní ptactvo, které často strhne celé davy: čmeláky, včelky, luční kobylky i cvrčky. Je mi krásně, když si sedám mezi tu velkou veselou kapelu. Uvalebí se vedle pařezu a často přemýšlím, či ruka strom zasadila a či ho asi později stála. Nezajímá mě minulost, ale s radostí pozoruji mravence, šlapající si ztěžštěně na pahy. Pracují. Chtějí si svoje mravenišťe na svahu pařezu uchránit. Na vrcholku zbytku stromu se často uvidí včela nebo krásný motýl, který má na křídlech celou paletu veselých barev, ale některý vlastní i smutný kabátek. Avšak krásné barevné květy, otáčející se za sluncem, jsou tu pro všechny. A kuki! Zpod listu se na mě šibalsky usmívá jahůdka. A další! Často se na mne zubí celé hejno jahod. Tvoje vůně, louko, je jako parfém. Voní po jahodách a přidávají se i houby. Zkrátka, v létě jsi rozesmátá jako malé dítě.

Ale v zimě! Malá holčička, veselá louka, přes podzim dorostla v krásnou, spanilou dívku. Jak jsi jiná! Z mravenišťe i z pařezu ti zbyl jen bílý kopeček. Louko, připadáš mi jako nevěsta, která svým bílým závojem pokryla zem a konec bílé krásy leží u nohou tvých strážců. Není ho ani vidět mezi stovkami stromů, jež se dočasně staly svatebčany v bílých šepicích. Konec tvých šatů, rozprostírajících se kolem tebe, ti lesní zvířátka k této slavné chvíli ozorkovala. Už dávno skončil letní koncert. Ale začíná další. V tomhle okamžiku tě doprovází tichá melodie větru. Začínají padat vločky, bílé zimní květy štěstí. Divám se s vidín. Ty a celá příroda si svou bílou zimu prožíváte jinak než my lidé. A proto odcházím, abych vás nerušila.

Jen smad: chtěla jsem ti, malá holčičko, i tobě, spanilé nevěsto, říci, že vás zase ráda uvidím a že se mi o vás dobře psalo. A vy, stromy, chráňte louku, jak to děláte celé dny, měsíce i roky, až se kolebch ročních obtočí i životě točí v křídle dál.

K a l o u s o v á Rita

3. ZŠ, Školaká 11
Zábřeh na Moravě

Můj oblíbený koutek

Probudte vzpomínky ve své paměti - kde, na kterém místě, vám bylo nebo bývá nejlépe, které místo je vám nejbližší a nejmilejší? Těžké, že - vždyť příroda je krásnou a milou společnící věde.

Myslím, že každý, kdo zná oblast Jeseníků, ať už jeho nohy změřily všechny cesty, nebo prošly jen zlomek této krajiny a jeho oči už vícekrát velké tabule s napsaným "Vítejte v Jeseníkách" nespátřily, bude se mnou sázet, že je to prostředí opravdu pěkné, souhlasit.

Také lesík, místo mně blízké, náleží k této kráse. Patří k malé vesnici v podhůří Jeseníků, kam často jezdíme k babičce a k dědovi.

Malý zelený proužek, kontrastující s šedi a prachem silnice, předznamenává, že procházka lesem, v němž si listnaté a jehličnaté stromy podávají ruce, bude příjemná.

Swou náruč lesík stvírá prosířednictvím tří urostlých větvovitých kaza-rádů, strážců. Je ochoten podhalit své tajemství, dovolí nám nakouknout pod svůj vonavý plášť, jehož proušky nemají konce, nemají začátek, stejně jako křídla ročních období.

Lesíku, mám ráda všechny tvoje barvy, proměny a nálady, ale na jare a na podzim se mi zdáš nejkrásnější.

Když se příroda na jare probudí, oblékne si zelené šaty a prodírá výhled jarními dešti, jsi i ty svěží a mladý. Probudil ses, se vším, co k tobě patří. Listnaté stromy pučí, mladá travilka i lesní bylina pučí na vrata jara, protože i ona už si dostatečně odpočinula a teď chtějí své mládežky otočit ke slanci. Plužou a neustávají, až vrata podlehne. A už jsou tady první sasanky v celé své bílé kráse, tance se krčí vonavé řídky a jejich přítelkyně, sporné konvalinky vyzvánějí svou píseň do štěbání ptáčků, kteří se z té krásy nemohou vzpamatovat. Jaro je tady! Všichni obyvatelé mají napilno.

Ale nevyali si, lese, i na podzim jsi krásný! Každé roční doba má své kouzlo, přichází nová barva, jiná nálada. Korunami tvých stromů se prohání vítr a strhává s sebou lístky, aby pokryly zemi i zapomenuté kloboučky hřibů, které se před sebou pečlivě ukraly do trávy. I ta ztrácí svou bujnou zelenou barvu a lístky janodí už zapomněly, že se v nich ještě nezávno zalizely jako v malém zrcátku vonavé červené janůčky, které se jsa rozplynuly na ja-zyku.

Tví nájemníci, lese, teď mají starosti s nastávající zimou. Těší se, až ulehnu do teplých políček a zasní celé to studené období. Ale než se tak stane, čekají je ještě povinnosti. Jediny, kdo si v klidu užívá posledních teplých paprsků blednočního slunce, je lesík malý ztepý. Lehk si na vyhřátý kámen, odpočívá a navnímá svou kolez sebe.

Lese, spokojeně samič. I já jsem spokojený, je mi dobře v tvé společnosti a ráda se sem vracím. Víš, že pokaždé, když sem příježu, najdu zde něco zajímavého, pěkného a nového, vždy na mě čeká nějaké překvapení

Takových míst je jistě mnoho a já věřím, že je mnoho i lidí, kteří si přírody a jejích darů rovnou vážít a tudou ji cizit.

Nedaleko Leštiny, na úpatí kopce Irliny, se nachází nevelký kousek přírody, který i přes svou nepříliš výhodnou polohu a nešalokého lomu, je můj nejmilejší.

Ptáte se proč?

Tímto kouskem přírody se víne malý potůček, který svým bubláním a šuměním doprovází velký ptáčí sbor, jenž se tu na počest přírody jako sešel, aby připravil přírodu na probuzení. Krutá vládkyně zimy předala žezlo vládkyni jara - Vesně.

Přišlo jaro a i ta nejposlednější myška se z toho raduje. Snik opouští své místo a rychle utíká z kopeč kolů, tam, kde rozmrzající pole čekají na vláhu. Ráda pozorují život v potůčku. Ono se říká - časová obyčejná vola - ale kolik je v ní života? Už od pramene plují kousky dřívěk a listů, které nestačilo na podzim opadnout. Malé hlavičky znoženek a bleďolů vykukují podél břehů, aby také zvěstovaly příchod jara. Tu a tam se mihne myška, ale zase se rychle schová, protože se chce dočkat léta.

Jakmile se začne oteplovat, osmělí se i myška a jde si hledat partnera, voični živěčičkové začínají zakládat rodinu. Blíží se léto. Kypí bojným životem. A není se čemu divit. Louka rozkvétá v překrásný koberec, stromy jsou samý květ. V korunách už cvrlikají mláďata a vejčič rodice mají co dělat, aby je všechny nakrmili. Léto má v sobě překrásné kouzlo, jemuž nikdo neodolá. Ale nic netrvá věčně.

Po krásném létu přichází podzim. Z mláďat jsou zatím dospělí jedinci, připravení starat se sami o sebe. Krásné, kučeravé koruny stromů žlutnou, zlaté listí se pomalu snáší k zemi. Podzimní rostlinky už také kloní hlavičky, jako kdyby chtěly poděkovat létu a uložit se ke spánku. Celá příroda usíná, jen voda v potoce běží a běží...

Vlády se opět ujímá zima. Těšila se na tuto chvíli celý rok. Opět osílá své větrné koleně, aby smetli poslední listy. Po špičkách přichází sníh a vše halí je bílého závoje. Potůček, pokrytý slabou vrstvou ledu, však nepřestává zpívat svoji písničku.

Bílá plán je narušena - tu se objeví stopa zajíce, tam se vynořovalo potrávu hejno koroptví. Všechno spí, ale každý se již těší na jaro.

Tento kousek přírody jsem chtěla přiblížit ve všech ročních dobách. Nevím, jak se mi to povedlo, ale doufám, že jste pochopili, že každý koutek přírody je krásný, máte-li k němu vztah.

A proto je mi příroda kolem potůčku tak milá.

Mé nejoblíbenější místo.

Mé nejoblíbenější místo leží kousek od vesnice Rovensko. Je to na kopci u lesa. Na jedné straně kopce v údolí je malá přehraďa, na druhé zpívá svou bublavou píseň potůček Rakovec.

Jaro je tu nejkrásnější. Celá stráně se z dálky zdá jakoby pod sněhem, každý by však zblízka rozeznal shromáždění sněženek a bledulí. Přehraďa se pomalu zbavila ledu, jen uprostřed ještě plavou kry, jako zbloudilé koráby. V Rakovci teče voda jako bílá káva. Vrby, keře i les začínají zelenat. Na rozkvetlých loukách i stracích sněnějí vyhládlé včelky první kapičky sladkého nektaru.

V létě nás les nabízí lesní plodiny. V přehraďě se prohánějí právě vylínalí pulci. Ptáci se koupou na málčině u lesa. Ještěrky, hnědozeleně zbarvené, se vyhřívají na kamení. V Rakovci zatím probíhají reje a honičky pstruhů, které pozorují osamělí raci.

Na podzim sbírá se oříšky z lísky. Včelí písně je stále méně a méně, jako by zanikala se zkracujícími se dny. Z pulců vyrosteť žáby-ropuchy, kuny, skokani i rosničky. Les se začíná barvit.

V zimě přehraďa znova zamrzne, na upraveném ledu se objevují první bruslaři, jejichž stopy se křížují se stopami lesních zvířat, chodících za temně noci ke krmelci. Na Rakovci jen místy zledovatělá voda perejí vytváří umělecké, přírodní výtvořy.

Tamár Bittner

P. A.

Místo, které mám nejraději

Ptáte se, kde jsem nejraději? Říká se - včude dobře, doma nejlíp. Mně se totiž líbí v naší zahradě. Láule zahrádka vám ale nenabídne ovoce, ani zeleninu. Dá vám krásu, pocit štěstí a domova. Je milá ve všech ročních obdobích, i když v létě ji mám nejraději, teniy nejvíc žije.

Slunce vstává, zechrá si svůj zlatý závoj brzy ráno. Slibuje zahrádce krásný letní den. Ale ta je ještě neslyší, vždyť se teprve probouzí. A to vám řeknu, mají co dělat stromky, tráva, květinčky, aby lehounce spustily ze svých jehliček, stébel a listů kapičky stříbrné rosy.

Některé stromky se nám po zahradě zatoulaly, jiné se chytily za ruce a rostou spolu. Někdy mám dojem, že to odkoukaly od nás, od lidí. Stébla trávy už sluníčko zahřálo natolik, že se postavila do pozoru. Trávník teď vypadá jako naježené kotě. Kališky květin jsou ještě naplněny rosou, která trpělivě čeká, až ji sluníčko zavolá. Konečně se slaboučkým plavičkám odlehčilo, slunce jim teď dodá sílu života a krásu manekýnek. I vážka se ozvala, letí asi pozdravit zahradu, ale pře evšim malé jezírko, zářící uprostřed.

Po poledni sluníčko přeložilo do kamen, beránek na nabi žádný, zahrádka už těžce oddechuje. Odpoledne se překulí jako mýdlová bublina a vsackno si odpočine. Sluníčko si pomalu rozastýlá peřiny, růžové povlečení. Měsíc má ale napilno, má ještě plést čtyři řady černé šůly, aby jí mohl ovinout včas zahradu. I rosa se vrátila a uvelebila se na svém místě.

Sedím u krou. Ohnivý mužíček vesele poskakuje v plamínku a škádli ho. Ten má však jinou práci. Šavelí mně i zahrádce do ucha pohádku. Já i ona posloucháme - O jedné krásné zahradě, kterou mají všichni rádi...

J. Šmídová, 8. A

K o p ř i v o v á ř e k a

Je léto. Moje nístečko leží v těsné blízkosti Zábřeha, směrem k Leštíně. Od posledních zaprádek města a od ČSAO ho odděluje neširoký pruh pole. Přijíždím tam většinou na kole. Hráz, která tu zůstala ze starých rýbníků, není sice vytvořena pro jízdu na kole, ale mně se líbí ta cvičná trasa mezi nejistými břehy. Z jedné strany hráze je ustá clona kopriv, z druhé úzké koryto špinavé vody, kterému mezi kšarádý říkáme "Smradlák". Líbí se mi, jak mě nohy na slepkách ovijí sluncem pozlacená vysoká tráva, nízká naposekaná, která výborně skrývá úzkou pěšinku projetou kolem. Postanu se až ke slavičlu, také pozůstatku rýbníků. Teď tudy už protéká jen potok, v ně fantazii nazývají Koprivovou řekou. Kolo položím do trávy, přeskočím "řeku" - a jsem tam!

Louka zlaté trávy. Koprětiny. Rozhozené zvonky. Strom. Veliký, majestátní, s trhlinou v nejsilnější větvi, s kůrou rozbrádněnou mnoha roky. Kolik asi prošlo zim a jar, kolik bouří přečkali? Ozářený sluncem tu teď stojí a to ho láká, hledí ho svými teplými prsty a lehounký větrák si pohrává s jeho zelenými kadeřemi. "Sluneční strom!" - koněně mě napadá pojmenování. A Strom slunce se rozepívá ptáčími slůvky a Koprivová řeka mu odpovídá tichým šuměním.

Ráno ještě strom spí. Louka si už protírá vlhké oči, s řasami protkanými pavučinkou diamantových kepek. S úžesem jsem si všimla, že v každé koprětině, na každém stéble odpočívá malinká, křehká duhová víla.

Ale to už slunce volá víly zpět do svého království. Osuší louce zkráslé prsty, osuší mokré víčka a pak zavírá strom. Ví, že musí jeho staré tělo přeměnit, aby nenastydl. Rozhořívá se víc a víc a ani si neuvědomuje, že by mohlo ublížit jezajm krasotinkám rostoucím na břehu řeky. Nechová netykavky smutně kloní své křehké hlavy nad řekou. Tráva se sklání před velkým žerem. Vše utichá.

Polední žár spadá. Tráva se vzpanatovale a začíná omamně vonět. Je to díky slunci za to, že ji nespálilo docela.

Ale čas letí, čas pění, nic ho nezastaví. Slunce se rozloučí se stromem a hledá níž a níž. Neposledy zaměří ten obrovský oranžový pomeranč a zamáčkne svou tvář do večerního červenáka jako do ražového kapesníku.

Přichází noc. Měvnatim kouzelného pláště, lepkého jako samet a protkaného omnitvými dráčkami, zavírá louce, řece i stromy oči a přivolevá jim spanek. Na korynce má sněhu perel, snímá ji z hlavy a upustí ji na louku. Perly se rozsybou, ale už to nejsou perly, zase to jsou malinké, křehké duhové víly. Louka se ani ještě vzlykane a pak usne nadobro.

Prožili jsme jeden letní den. Byl stejný jako všery a zítře bude zase takový. Jen Sluneční strom a Koprivová řeka jsou zase o den bližší roku dva tisíce.

M. Němečková, 2. A

Hartobádská pusta je proslulou státní rezervací Maďarské lidové republiky. Na její území je turistům vstup přísně zakázán, a my jsme měli možnost projet ji na zvláštní povolení. Její vypranlá země působila na dálku dojmem obrovské suché stepi, ve které se sem tam objevila studně s napájením pro lidi, koně a ovce. Rozpálený vzduch se přímo chvil, na slunci bylo 50 stupňů a v autě jsme nanašili dokonce 60.

Slunce nad hlavou nám připadalo jako rozžhavený kotouč, který téměř splýval s korovně modrou oblohou, a vůbec nebylo možno rozeznat jeho obrysy.

Na území pusty jsme vyjžděli cestou, která vedla napříč celou plochou. Běžela po okraji úzké říčky, nyní, v oblohi sucha, vyschlé.

Na jejím území rostly zajímavé rostliny a všude kolem dokola seděli zvláště ní, velcí i malí ptáci s dlouhými úzkými zobáky, kteří se nás vůbec nebáli. Krajina byla rovinná jako stůl. Za našim autem se zvedal obrovský sloup prachu, který narušoval klid pusty.

Kromě několika zastávek, kdy jsme fotografovali největší zajímavosti, jsme šťastně a bez překážek dojeli ke značce se závorou, která nás informovala, že máme zhruba polovinu cesty za sebou. Závoru jsme museli

objet, protože byla pevně přivázaná k vidlici a nedalo se s ní hnat. Na tomto místě cesta naštěstí splývala s okolním terénem, a tak jsme se nemuseli tolik obávat o podvozek naší škodovky.

Když tatínek objížděl tuto překážku, ostatní vystoupili a rozhlíželi se po neobvyklé krajině, která nás fascinovala. Ten, kdo měl dobrý zrak, mohl nad horizontem úchvatného kraje, spáleného a vysušeného sluncem, spatřit čarující se obraz řata zergony.

Tatínek znovu vyjel na cestu a pokračovali jsme v jízdě. Za námi opět stoupal nekonečně vysoko prachový sloupec.

Pozdě odpoledne jsme dorazili k další bráně a značce, která oznamovala konec pusty. Vyjeli jsme rovnou na silnici. Uvědomili jsme si, že jsme překonali polovinu nejtěžší etapy našeho putování po Maďarsku, a mohli jsme dál pokračovat bez obav, že by se nám stalo něco v krajině, kde by nám nikdo nemohl poskytnout žádnou pomoc.

Hartobádská pusta se nám vyšla hluboko do duše nezapomenutelnými dojmy z divoké přírody, v které se nám ani nesnilo.

Daniel Hošek, S.A - Letní den

Daleko od našich domovů, v Jugoslávii na Isterském poloostrově, začíná srpnový den.

Klatý kotouč, který se koupe ve vlnách moře, začíná ohřívát kameny pláže, na níž přicházejí lidé s nafukovacími lehátky, slunečníky a dekami, aby se nasýtili letního slunce. Někteří hned z rána skočí do vody, někteří se raději sluní a pozorují odvážlivce, kteří na laminátových prknech s pestrobarevnými plachtami dovedou dělat divy.

V poledne, kdy je sluníčko na obloze nejvýše, se lidé od-
cházejí osvěžit do polostátní strandy, kde obědvají nebo odpočívají s knižkou v ruce.

V pozdějších odpoledních hodinách odjíždějí do okolních měst, kde si prohlížejí různé parátky a kupují suvenýry.

Ve večerním moři se rozlévá růžová záře zapadajícího slunce a tomu, kdo je tu poprvé, tento jev ušaruje.

Prožil jsem tu jeden z mnoha srpnových dnů, na které budu dlouho vzpomínat.

Poetická cvičení

Říjnový týden

P o n ě l í
Děti si s drákem hrály

Ú t e r ý
Hrávalo v dále

S t ě r e d a
Vitr se neposedá

Č t v r t á k
Dešťák nám lítek

P á t e k
Listí má svátek

S o b o t a
V blátě sástala slápotá

N e ě l e
Prší a nechce se ni z postele

Listopadový týden

Hatráá se peřina
To vstává K a t e ř i n a

Uviděl na nebi Saturn
Kdo - no přece A r t u r

Kdo se pořád nemýje
Naše X e n i e

Se smetákem se na nás ženo
R e n é, R e n é

Komu je tu zima
Ruku zvedla Z i n a

Kluci rádi sbodí braš
Jenom O n ě ř e j boty nosí

A co l v a
Ta už jenom nudou živá

Kalambury

Zdál se mi dnes těžký sen,
že jsem se šla projít ven.
Vzala jsem si s sebou klíč,
vtrhla si petrklíč,
potom ještě pampelišku,
pak jsem uviděla lišku.
Liška mávla ohonem -
otevřel se nový den.

P. Středenský, C.A.

Spadla inkoustová kapička,
ejhle - je tu modrá tečička!
Spadla z velké výšky
do žárovkové knížky.
Nebyla to kapička,
ale modrá pětička.

Teď naše mnohá lomí ruce babička.

J. Baráková, S.A.

26

W. B. R. 1914
 C. H. R. 1914

